

პარალელურად არსებული საოცარი სამყარო...

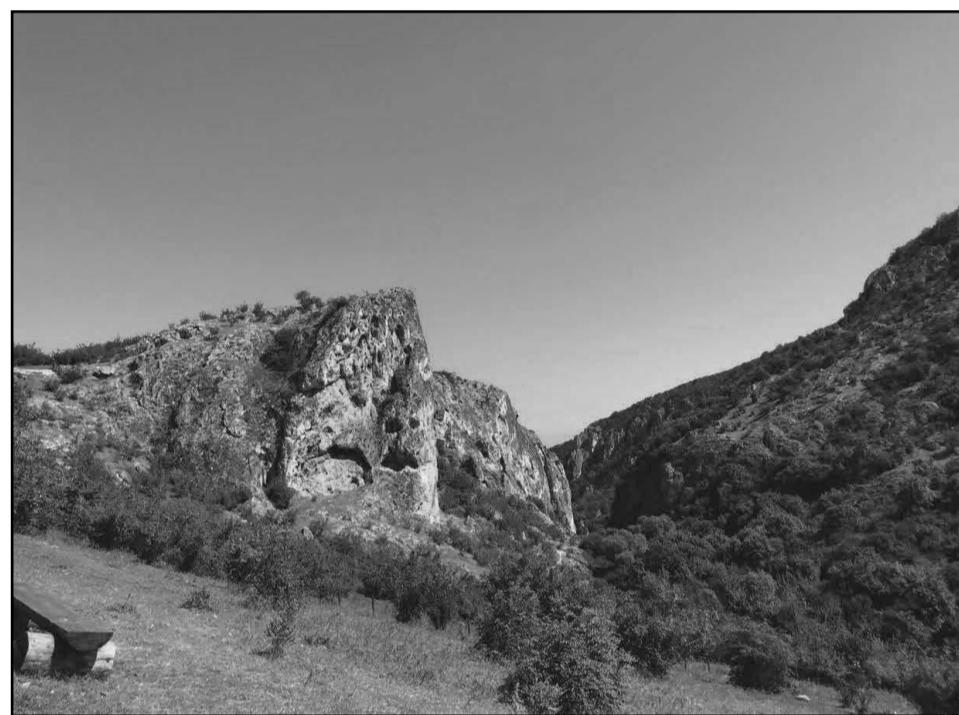
სექტემბრის ერთი დღეა. აი, ისე-თი, მზე რომ თან გაწუხაბს და თან არა. თუმცა, ნელ-ნელა, დღის მატებასთან ერთად მზე ჰორიზონტს უფრო შორ-დება და საკუთარ ძალას მძაფრად გვა-გრძნობინებს. რედაქციაში ფუსტუსია. დიდი ლოდინის შემდეგ „შირაქელუბი“ ჩვენი მუნიციპალიტეტის ერთ-ერთი სიამაყის - „არნივის ხეობის“ სანახავად მივდივართ, ახალი ინფრასტრუქტურის ნახვის შესაძლებლობა ჩვენც მოგვეცა.

მზე ფაქტობრივად ზენიტშია, რო-დესაც ჩვენი მცირე ჯგუფი წრიული ბილიკით მიუყვება ულამაზესი ხეობის გზას. თითქოს ყველაფერი ახალია, მაგრამ თან ნაცნობი. ვაშლოვნის დაცული ტერიტორიები და მისი ერთ-ერთი მარგალიტი „არნივის ხეობა“, ჩემთვის მუდმივ აღმოჩენებთან ასო-ცირდება. რამდენჯერაც უნდა ვნახო,

ნენ. წყლის ხმაური კი კირქული წარ-მოშობის კლდეები პატარა ხევის მიერ გაჭრილი ღრმა და ულამაზესი კანიონის სიღრმეებისკენ გვეძახის. ხეობის ორივე მხარეს ნამოჭიმულია ხეებსა და ძეძის ბუჩქნარში ჩაფლული კირქუ-ლი კონგლომერატები, რომელიც ქვე-მოდან მომავალ წყლის ხმაურს ექიდ გადევნებს თან. კანიონის სიღრმეების-კენ მიმავალს მხოლოდ ერთი კითხვა მიტრიალებს თავში: აქ, ამ სრულიად ნაცნობ ადგილას, კიდევ რამე იმალება? ნუთუ სულ არ ვიცნობთ ჩვენს მხა-რესა და სამშობლოს?

ამ ფიქრებში ვარ, როდესაც მო-რიგე რეინჯერი „არნივის ხეობაში“ საფეხმვალო მარშრუტის სიგრძესა და ამ მანძილის დაფარვის შესაძლო დროზე გვესაუბრება: „ხეობის სიგრძე 1 კმ-ია, რომლის გავლა შესაძლებელია 1 სთ-ში“ - მესმის სიტყვები და ამის „შემოწმებას“ ვიწყებთ.

ხეობაში ჩასვლა არ გაგიჭირდებათ.

იმდენჯერ სულ სხვადასხვა რამ აღ-მაფრთოვანებს. თითქოს ყველაფერი ერთმანეთს ჰგავს - მარშრუტი კვლავ ხეობის შესასვლელთან იწყება. აქე-დან ბილიკი მიემართება კირქვიანი კლდეების გასწვრივ, საიდანაც გზა ხეობის კალთებზე არსებული გადა-სახედებისკენ გადაგიყვანთ. ჩაკიდული კლდეების ფონზე მონავარდე ორბების თვალიერება საოცარ განცდას იწვევს. მოულოდნელად, ჩვენს თავზე სწორედ ერთ-ერთმა მათგანმა დაიწყო ფრენა და დამიჯერეთ, ასე დიდებულად მო-ნავარდე და თავისუფლების მოყვარე ფრინველი გიჩენს სურვილს, გქონდეს ფო-რები და მისი სიტყვების გადა-გილობავთ, მაგრამ ყველა ტოტი, ყველა ქვა, ყველა ხე, ყველა დაბრკოლება ერთიციდად გვეჩვენება და ვამბობთ: „გზა არის, ნასვლა შესა-ძლებელია... ამ გზას კი მორიგ გამო-ქვაბულებამდე, მორიგ საოცრებებამ-დე და დასკვინით, ულამაზეს, საოცრად ექსტრემალურ ფინანსურით: ჩანჩქერამდე, რომლის ქვემოთაც, ალ-ბათ, მხოლოდ რისკიანი, ბუნებით „შე-პრყობილნი“ ანდაც „თავზეხელალე-ბული“ ადამიანები თუ მივლენ. უნდა ვთქვა, რომ არა რამდენიმე, უყურ-

ახალი ინფრასტრუქტურა, რომელიც კლდეებზე დამონტაჟებული საკუთარ მყარი ბაგირები, მოავირები და რკინის კიბეებია, უსაფრთხოდ ჩაგიყვანთ იმ სილამაზებამდე, რომელიც ქვემოთ გელით, ვერანანირი სიტყვა ვერ გად-მოსცემს ხეობაში თითოეულ ფეხის ნაბიჯზე არსებულ პატარ-პატარა ჩან-ჩქერებს, გამოქვაბულებს, ლიანებში გახვეულ ცამდე აწვდილ ხებს, სიოს, რომელიც სახეზე საოცარი სინაზით გელამუნება, ხავსით დაფარულ ქვებს, მათზე მონაცვლეობით გზის გაგრე-ლება ბავშვობას რომ მოგაგონებს, ხი-დებით ერთმანეთთან დაკავშირებულ ათასწლეულ კლდეებს და მათ შორის სან ნელი ტაატით, ხანაც დაუდეგარი ტემპით მიმავალ წყალს. თქვენი გა-დადგმული ყოველი ნაბიჯი უფრო მე-

ორბები ნელ-ნელა თვალს მიეთარ-

ტის ნახვის სურვილს გიჩენთ. შეიძლება დაბრკოლებებიც შეგხვდეთ, ჩასვლა თუ გადასვლა შეგეშინდეთ, იფიქროთ, დასულდა, ვეღარ განვარძობ გზა-სო, მაგრამ საიდანღაც, ბუნებას თუ თქვენში არსებული შინაგანი ხმა გე-ძანით და წინ ნასვლისკენ გიბიძებეთ. ყველა დაბრკოლება ბუნებისგანაა შე-ქმნილი, წვიმისა თუ ქარისგან წაეცეული, ბილიკებზე ჩამონილილი ხეები გზას გადაგილობავთ, მაგრამ ყველა ტოტი, ყველა ქვა, ყველა ხე, ყველა დაბრკოლება ერთიციდად გვეჩვენება და ვამბობთ: „გზა არის, ნასვლა შესა-ძლებელია... ამ გზას კი მორიგ გამო-ქვაბულებამდე, მორიგ საოცრებებამ-დე და დასკვინით, ულამაზეს, საოცრად ექსტრემალურ ფინანსურით: ჩანჩქერამდე, რკინის ქვემოთაც, ალ-ბათ, მხოლოდ რისკიანი, ბუნებით „შე-პრყობილნი“ ანდაც „თავზეხელალე-ბული“ ადამიანები თუ მივლენ. უნდა ვთქვა, რომ არა რამდენიმე, უყურ-

ბრივად გააგრძელებთ ცხოვრებას, რიტმს დაუბრუნდებით, მაგრამ გო-ნებაში ძველებურად არაფერ იქნება: ყველა ფიქრი თუ აზრი მაინც ნაბახს დაუბრუნდება და გაუჩერებულად იმო-რავებენ თქვენს წარმოდგრნაში. მი-დიხართ სადამ? - იმ გზას გახსენებით რომელიც გაიარეთ, ვახშმობთ? მდე-ლობზე გაშლილი მცირედი სუფრა გა-გახსენდებათ. პარკში გაისეირნეთ? ის ასწლოვანი ხები და ოანები გაგხ-სენდებათ, ერთმანეთს რომ სამუდა-მოდ დაკავშირებათ. ბევრი რამ კიდევ გაგახსენდებათ, მთავარია აქ ერთხელ მაინც მოხვდეთ...

სექტემბრის ერთი დღეა. აი, ისე-თი, მზე რომ თან გაწუხებს და თან არა. თუმცა, ნელ-ნელა, დღის კლე-ბასთან ერთად მზე ჰორიზონტს უფრო და უფრო შორდება და მისი სხივები ჩვენც უფრო წაკლებად გვნვავს. მზე ნაკლებია, მოგონება და ემოციები კი ულევი. ცხოვრებას, რომელიც ხან-

დღებოდ დატოვებული დაბრკოლება, უფრო მარტივი იქნებოდა ბოლომდე მისვლა, მაგრამ ამ სირთულეებთან შეჯახება და მათთან „ჯაბირი“ არც ერთი წამით არ გვინანია, არც მე და არც ჩემს „თანამებრძოლებებს“.

ვერ ვიტყვი, რომ უკან დაბრუნ-ება სასიამოვნოა, დალლას იგრძნება, იმდენად, რომ იფიქრებთ ზემოთ არ-სებულ სამყაროს ვეღარ დაგუბრუნ-დებით, მაგრამ რამდენიმეწუთანი დასვენება ამასაც დაგავიწყებთ. ერთ საათზე მეტი დაგჭირდებათ ამ სილა-მაზების მოსანხულებლად, მაგრამ ბოლოს ნამდვილად იტყვით სიტყვებს: „ყველაფერი ამად ლირდა“. თითქოს პარალელური სამყაროდან არსებულ სამყაროში დაბრუნდებით, ჩვეულე-

მოკლეა, კიდევ ერთი ბედნიერი დღე და სუკეთდეს მოგონებები „გამო-ვტყუეთ“. პარალელური სამყარო რეა-ლურ სამყაროს ხედება და ვიაზრებთ, რომ ყველაფერი რაც ჩვენს გარშემოა-ს იმდიდრეა, მილევადი და ხშირად დაუფასებელი, ამოუცნობი და ამავ-დროულად ჩვენი არსებობის მუდმივი ნაწილი, რომელიც ვიცით, რომ გვე-კუთვნის, ჩვენია, მაგრამ ბოლომდე არ ვიცნობთ.

სწორედ ამ პარალელური სამყა-როს აღმოჩენას და მისით ტკირგას გისურვებათ, მომავალ მოლოდინი და უკავშირებათ, რაც ჩვენს გარშემოა-ს იმდიდრეა, მილევადი და ხშირად დაუფასებელი, ამოუცნობი და ამავ-დროულად ჩვენი არსებობის მუდმივი ნაწილი, რომელიც ვიცით, რომ გვე-კუთვნის, ჩვენია, მაგრამ ბოლომდე არ ვიცნობთ.

სწორედ ამ პარალელური სამყა-როს აღმოჩენას და მისით ტკირგას გისურვებათ, მომავალ მოლოდინი და უკავშირებათ, რაც ჩვენს გარშემოა-ს იმდიდრეა, მილევადი და ხშირად დაუფასებელი, ამოუცნობი და ამავ-დროულად ჩვენი არსებობის მუდმივი ნაწილი, რომელიც ვიცით, რომ გვე-კუთვნის, ჩვენია, მაგრამ ბოლომდე არ ვიცნობთ.

სულურა ყარაბაზვილი

